

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXII. Alij arcanissimi modi, quibus se Deus sanctis animabus
communicat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XXXII.

Alij arcanissimi modi, quibus se DEUS sanctis animabus communicat.

Visiones, quas hoc Capite commemorabo, sunt prorsus mira & singulares: quamvis autem certum earum tempus determinare non potuerim, probabiliter tamen conjicio, illas esse anni circiter sexcentisimi vigesimi sexti. Primam Ven: Marina ita exorditur.

Magnus Deus & Dominus noster tantus est Magister, tam Divinus Artifex sublimium ædificiorum, ut infinitâ suâ sapientiâ, sciat, ac possit tam diversas conjungere massas, quàm sunt aurum & argilla, atque ex ijs tam solidam ac pretiosam, & undequaque adeo admirabilem & perfectam construere fabricam, ut, quisquis illam consideraverit, possit existimare, omnia esse perfectissimum aurum, eò quòd argilla tam artificiosè ac dextrè sit adaptata, ut non disconveniat ab auro, neque ab ea confussetur aut diuinuatur pretium erecti ædificij, aut solidorum ejus fundamentorû, imò exornetur & illustretur, sicut cimelium pretiosissimi metalli illustratur ab encausto. Benedictus sit millies, iterumque millies propter talia opera, quæ sunt manifesti bonitatis ipsius, potentix, & sapientix effectus. Itâ videlicet planè Divina Majestas videtur operari in pauperum suarum creaturarum animabus, dum ex infinita sua clementia, & amore quo ipsis afficitur, eas vocat, ac disponit suâ pretiosissimâ gratiâ, & illæ respondent, impendendo ex sua parte vilem sui liberi arbitrij terunciolum. Sit rursus millies ac millies benedictus.

Versabar in Divina præsentia, continuis meis oppressa doloribus, ac diuturnis vexata insomnijs, præter tot annorum ægritudinem; atq; inde tantum capiebam solatium, quòd Divinæ Majestati placeat, ut itâ sim constituta. Tum humili, & ex amore orto affectu, illi dixi. Mi Deus, & mi Domine, visne mihi indulgere, ut per

hujus noctis spatium prostrata jaceam ad januam tui cælestis domicilij? Tacebo, mi Domine, nè verbum proferendo, & præstolabor elemosynam, quam mihi tuâ liberali ac divite manu impertieris, insulari cerosi mendici, qui se prosternit ad portam palatij, & expectat, donec Rex egrediat, ut videns illum tam morbidum, misereatur ipsius paupertatis, jubatque ei subveniri. Ecce, mi Deus, anima mea est infimissima, pauperrima, omnibus bonis destituta. Dominus Majestatis audit, quod ab ipso tantis desiderijs & affectibus petebam, respiciensque me suis benignissimis oculis, amantissimè mihi dixit: Omnino, Anima, omnino do tibi facultatè, ut facias, quod postulas. Hæc verba Deus protulit modo quodam adeò sublimi, ut se partim ostenderet esse omnipotentè Deum, partim autem exhiberet Patrem tam amantem, tenerum, & compatiemem meis miserijs, ut, etiam si id mea anima nesciat explicare, optimè tamen seiverit experiri, & quidem tam potenter, ut in intentos erumpens affectus amoris, erga hanc summam bonitatem, fuerim modicum suspensâ, & abrepta in illum magnum Deum. Post ex hoc raptu sum reversa, ac dixi Divinæ Majestati: Mi Deus & Domine, bene scis, me esse compositam ex terra, & miserabilem, neque posse meis viribus itâ ascendere: sinè te penitus aberrabo, cum ex me nihil valeam: sed nec etiam quidquam volo, quàm tantummodo assequi tuam sanctissimam voluntatem, tanquam taliter indignissima, ancilla. Bene est, Anima, dixit Dominus; bene cognosco tuum affectus: veni nunc ad locum, de quo te locuta, meus enim Angelus, tuus Cultus, meo nomine & jussu te in eo constituet.

Aspexit deinde Divina Majestas meum Sanctum Angelum, ac si ei mandaret, quid illi esset agendum, qui me felicitate, sed modestissimè elevavit ex meo opere lecto, & in ipsius brachijs sui coarctato

somno spiritali altissimæ contemplationis. In momento autem me sustulit ad fores ecclesie Jerosolymæ, ad quarum limen me collocavit. Quamvis essem sopita eo somno mystico, bene cognovi, quod Angelus suo se facto spoliaverit pallio, illudq; instar cervicalis suppoluerit meo capiti. Hic aliquamdiu continuavi illam orationem quietis, & somni spiritualis. Verum paulò post (eo modo, quem alibi descripsi) huic velut somno & quieti supervenit alius altior gradus contemplationis, qui est arcanissimus modus somniandi. Somniabam igitur, nec enim id aliter possum explicare, idem quod priori vice, cum majore advertentia & claritate, meam animam jam migravisse ex mortali corpore, conclusisse hanc vitam, stui jam in perpetuum Deo in beatitudine, stui hoc jam sermone fieri, & me sine dubio experiri. Videbatur mihi interea multum temporis effluxisse, quamvis nequeam dicere, quam longum fuerit.

Tum sicut hic quispiam, facto magno strepitu, expergitur ex somno, in quo quiescit, & abrumpit sua jucunda somnia, plenè evigilavi, personantibus suavissimis vocibus cœlestis musicæ, quæ Angeli Deo canebant, atque dulcissima tractabant instrumenta, laudando illum & benedicendo, propter infinitam ipsius bonitatem & potentiam. Surrexi subito, & contuli me quam celerrimè eò, ubi illa Divina melodia resonabat: licet autem essem tam panna, & malè vestita, essetque ingens pudor & verecundia, quam patiebar, dum me viderem inter eos Dominos Angelos, tam splendidè vestitos & ornatos; aliunde tamen tanta erat aviditas & affectus laudandi cum ipsis Deum cantu, ut me non potuerim cohibere, quin ad ipsos accederem. Retrahebat me vilitas vestium, quibus eram induta, atq; ampliùs ruditas absontæ vocis, sed non poteram me quodammodo continere; quantòq; majorem mihi vim inferebam, ut me refrenarem, tantò majore impetu me impellebat meus affectus, ad laudandum magnum Deum nostrum & Dominum. Tentavi ergo aliquoties, ut id facerem, toridèq; vicibus

Vita Mar. de Escob. Pars II.

abstinui, donec tandem veniret quidam Sanctus Angelus, & me duceret, atque collocaret in medio illorum sacrorum musicorum, & cœlestis chori, qui erat quasi è regione Divini throni.

Divina Majestas tunc huic Sancto Angelo, & mihi mandavit, ut soli, & simul caneremus: *Gloria in excelsis Deo*; quod factum est, & nescio quomodo acciderit, ut mea vox admirabiliter consonaret voci Angeli. Deinde totus ille cœlestis chorus perrexit, donec perveniret ad illum versum, cujus verba sunt: *Quoniam tu solus sanctus*. Atque tum se omnes prostraverunt coram Divina Majestate, rursumque surgentes finiverunt psalmum. Dominus eundem Sanctum Angelum, & me de novo jussit cantare alium versum, qui fuit: *Sit nomen Domini benedictum*. Cui universi responderunt: *Ex hoc nunc, & usque in sæculum*. Tertià vice intonando diximus: *Benedicat nos omnipotens DEUS, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus*. & omnes responderunt: *Amen*. Iterum se omnes prostraverunt, atque Dominus Majestatis ipsis est bene precatus: optimè verò intellegebam, fuisse tres benedictiones trium Divinarum Personarum, quæ, nescio quâ ratione, unam solam, & unius solius Dei benedictionem componebant.

Mirabar summopere, videndo tam admiranda Dei opera, neque parum stupebam me ipsam, observans, me non habere ampliùs laceram & vilem vestem, in qua adveneram, sed esse eleganter ac splendidè indutam. Videbar mihi absque dubio ibi tota existere cum anima & corpore; nam optimè adverti, superiorem partem animæ fuisse raptam in ecstasim, & arctissimè unitam suo Deo, tanquam esset submersa, penitusque perdita, ut ipsi videretur impossibile inde exire; partem tamen inferiorem cum natura lutea, quantumvis tum exornata & resplendente, fuisse aliunde tam debilem & prostratam, ut eam necesse fuerit, à Domino Deo, & à meo Sancto Angelo Custode, tanquam blanditijs refocillari, confortantibus me, donec reponeret in meo paupere angelo, ubi me præter morem sentio naturæ

Y y

viri-

viribus destitutam, ac si quodammodo carerem meliore me vivificante parte animæ.

Taliter sum his diebus constituta. Benedictus sit Deus, qui id vult. Unâ harum noctium vidi duos dæmones, qui, velut afflicti ac desperati, millenos edebant gestus capitibus, brachijs, & reliquo corpore, seque in omnem partem versantes dicebant: Quid nobis est agendum? quid infelices faciemus? Deus hanc animam eò abripit, quò nos facultatem non habemus, neque permittimur pervenire. Deus illam apud se detinet, nec dimittet: vè nobis, quia nihil possumus efficere. Dum hoc dicerent, quasi terrefacti, quòd se unus è meis Dominis Angelis moveret, aufugerunt, & ruerunt præcipites usque ad infernum. Ego, quæ Dei est bonitas, cum illos jam noverim, sciãmq; non posse ampliùs, quàm velit Deus, ipsos minimi facio. Egi autem millenas eidem Domino gratias, qui sit bñdictus. Amen.

Advertendum est, canticum, sive hymnum ecclesiasticum Missæ, qui incipit ab ijs verbis: Gloria in excelsis Deo. vocari hoc loco à Vener: Marina psalmum. Pariter Sancta Mater Teresa, referens quandam visionem, quam habuit de Beatissima Trinitate, dicit sibi illam evenisse, dum recitaret psalmum: Quicumque vult &c. cum tamen fuerit symbolum S. Athanasij; ut erubescant docti, qui tantâ præditi eruditione ac doctrinâ, intelligunt, quid recitent, neque tamen promerentur spiritum, qui communicatur rudibus animabus; etiam nomina ignorantibus eorum, quæ tanto fervore exequentur. Nam plus in oculis DEI valet una drachma humilitatis, quàm multi centenarij scientiæ. Pergit nostra Virgo in alia visione, quam ita enarrat.

Agens cum Deo in mea consveta oratione, vidi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui mihi, postquam me salutavisset, dixit amcenè: Anima, scias velim, Dominum Majestatis tibi velle magnam exhibere gratiam, dispone te, & præpara, ad illam suscipiendam. Quamvis autem Sanctus id dixerit vultu hilari, nescio tamen quâ ratione, ex modo loquendi, meæ animæ visum fuerit, gratiam, quam

mihî DEVS esset præstiturus, esse quidpiam adversum & molestum naturæ, idè: que ista se cœpit exerere, ac timere. Sanctus Pater agnovit meam suspensionem, & solatus est me, atque animavit, dicendo: Noli timere creatura Dei, noli timere; quod enim DEUS tuus operabitur, cedit ad majus tuum bonum, neque crux hæc erit portatu gravis, sed levis ac svavis. His verbis, & præsentia Sancti sui animata, vidique subito descendentem ex cœlo innumerabilem exercitum Angelorum, qui comitabantur Sacratissimam Personam Patris æterni, & Sanctissimi ipsius Filij, CHRISTI Domini nostri. Ità venerunt ad meum cubiculum. Ego timens, perplexa, ac tremens petivi, meo more orando, à Divina Majestate magno affectu, ut me illuminaret, ac non permitteret errare, in cognoscendis suis veritatibus, aut etiam in minimo recedere à sacratissima sua voluntate. Tum mihi magnus iste Dominus, singulari amore & benignitate, dixit: Bene, creatura mea, bene dicis; malem mihi placuit iste tuus affectus, & petitiò. Sed nunc attende ad id, quòd tibi volo monstrare, & in te operari.

Hoc audito, defixi oculos in eo sacro mysterio, ità ut illos nè uno momento inde potuerim avertere, atque vidi æternum & summum Patrem in humana, sed subtilissima ac spiritualissima specie, qui habens ad dexteram suam unigenitum suum Filium JESUM CHRISTUM Dominum nostrum, deponit quàm gravissimè ex sacro ejus capite aureum elegantissimum diadema, splendens diu Sole, & eadem gravitate illum erat pretiosissimâ quasi regiâ veste, quæ erat indutus, relicta ipsi aliâ tunicâ interiore, quæ erat pretiosissima, & candidior niye. Vidi deinde, quòd idem Dominus noster JESUS CHRISTUS sic ceperit sudare à suo sacro capite, usque ad sacratissimos suos pedes; guttas sanguineas, decurrentes usque ad solium, cui Ejus Majestas insistebar, quòd solium mihi videbatur referre pulcherrimum colorem cœli. Sic illa alba et

mystica vestis tota fuit velut conspersa ac tincta guttis illius pretiosissimi sanguinis. Taliter iste amabilissimus ac Divinus Salvator noster aliquamdiu vivacissimè representabat meam animam dolorem, angustiam, ac derelictionem toleratam eam nocte, quàm in horto Oliveti oravit suum Patrem æternum, & sudavit.

Postea Divinus hic Pater, exiit istam sanguinolentam vestem suum dilectum Filium, relictam illi aliam, cujus candor & splendor erat ineffabiliter gloriosus, & mandavit nonnullis Sanctis Angelis, quibus eam tradiderat, ut me vestirent illam sacrosanctam tunicam, tinctam pretiosissimo sanguine sui Filij: quod ipsi fecerunt, & nulla hominis lingua potest explicare effectus, quos mea anima sensit ob eam vestem, aut modum, quo intelligebat, sibi applicari virtutem pretiosissimi sanguinis nostri Dei & Salvatoris JESU CHRISTI, atque cumulatissimum fructum ipsius meritorum. Fuit verò mirum, naturam, dum anima tanto ditaretur thesauro, sensisse, disponente id sic Deo, quendam quasi dolorem, cruciatum, & afflictionem. Retinui hanc vestem aliquo tempore, nescio, quamdiu, & ijdem Sancti Angeli, qui me eam induerant, me deinde illam exuerunt, ac deposuerunt, ignorans ubi, quia Deus hoc à me videri noluit. Deinde absterferunt quodam quasi linteum mystico, quod mihi adhaeserat ex eo divino sanguine, & cum magna reverentia dederunt dictum linteum S. P. Ludovico de Ponte, à quo pariter fuit acceptum ad manus, & ostensum reliquis Sanctis illis presentibus Angelis, quod ipsi sunt venerati tanquam sacras reliquias, ubi cognoscebant immaculatum sanguinem Divini Agni. Sanctus Pater reddidit linteum Angelo, à quo ei fuerat traditum, & iste illud abstulit, atque DEO similiter non placuit, ut viderem, ubi ab ipso reponeretur.

Post aliquod temporis intervallum, quo cum profunda admiratione spectaveram Divina mysteria, visio desijt, & accedentes ad me duo Angeli Dei, induentesque me splendidissimam vestem, me duxerunt,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

suam singuli occupantes latus, ad celestem Jerololimam, & presentaverunt Divinæ Majestati. Deus me aspexit cum magna complacentia, dixitque mihi: Bene veneris, creatura mea, bene veneris. quid vis pro tuo solatio & gustu? dic mihi. Non scivi, neque potui respondere (savissimis verbis illius immensæ Majestatis; sensi tantum, excitato in me vehementissimo divini amoris affectu, me totam ardere, ac deinde perfectè & arcuissimè unitam huic magno Deo, in quem superior pars meam animam immigravit, seque penitus immerfit, dum pars inferior maneret in priore statu: nescio autem, nec, licet scirem, ullo modo explicare possem, qualiter hæc duæ partes animæ appareant, tanquam ab invicem separatae. Mox ijdem duo Sancti Angeli me duxerunt ad quendam admirabilissimum locum cæli, ubi conspexi quasi sculptam effigiem & figuram meam, quam aliàs videram (quod quidem magis miror, & minus intelligere scio, quàm quæcunque mihi Deus, præter se, in eo cælesti palatio ostendit) & cum hanc meam imaginem contemplerer, cognoscebam unam, superiorem partem meam animæ nihilominus esse absconditam in Deo.

Postquam sum aliquamdiu in magna ecstasi immorata huic visioni, ducta fui ab ijdem duobus Angelis ad meum angelicum, ubi tantopere stupeo tam magna opera, ut existimem, quòd nec vellem de tali mysterio loqui, neque ipsius meminisse. Verecundor coram magno DEO nostro, veneror altissima, & arcanissima ejus judicia, ago illi gratias quas possum, pro eo quod est in semetipso, & quod est erga suas pauperes creaturas. Sit ipse miles benedictus.

Amen.

Yy2

CAPUT

CAPUT XXXIII.

Concluditur hoc argumentum, commemoratis admirabilioribus modis, quibus se DEUS sanctæ animæ communicat.

S admirabiles sunt modi, quibus magnus Deus noster & Dominus se communicat sanctis animabus, quos hæcenus vidimus; admirabilissimus procul dubio est favor, quo Divina Majestas egit cum Venerabili Marina in visione, quam ipsi diu durantem exhibuit, dum, hac perpetuo oculis illius obversante, interim etiam alias haberet visitationes Beatorum, atque novos modos æthiissima cum suo Deo unionis. Videtur id juxta meam supputationem, & spectatis quibusdam alijs circumstantijs, evenisse sub dimidium anni sexcentissimi vigesimi sexti. Recenset ipsa suo Confessario omnia, sic dicendo.

In nomine Domini nostri, & Sanctissimæ ejus Matris. Atenen. Postquam, præter meam diurnam infirmitatem, sustinui terribiles cruciatus & symptomata, redacta sum ad confinia mortis, visumque mihi fuit, advenire horam transitus ex hoc exilio. Divinâ autem Majestate ita ex altis & arcanis judicijs res disponente, ut, licet inter tot afflictiones ac dolores non perderem ordinariam præsentiam Dei, carerem nihilominus deliciosis visitationibus & gratijs, quibus me, sua mihi manifestando mysteria, solebat continuè animare, atque si quem hujusmodi favorem præstaret, is tamen esset brevissimus & profus transitorius, eò quòd videlicet adverteret, vires naturæ esse prostratas, ut tum non posset in rebus majoribus servire, ac opem ferre spiritui; accidit, ut, cum aliquando manè sic essem constituta, ut dico, mea anima viderit descendentem summa cum pompa ex caelo Majestatem magni Dei nostri, non in alia specie aut figura, quàm constante ex spirituali & subtilissima materia, instar transparentis speculi, cui quodammodo inerat lucidissimus Sol, ex cujus Divinis radijs oriebatur pu-

rissimum, & inaccessible lumen. Hoc mysterium tegebatur aliquantum à spiritualissimo velo, quod partim attemperebat, & accommodabat meo captui, aliud lumen; partim verò confortabat visum meæ animæ, ut illud possem sustinere, atque cognoscere. Comitabatur hunc magnum Dominum & Deum nostrum quidam, qui mihi videbatur esse quàm eminentissimus Angelus, tanto præditus splendore & majestate, ut mea anima caligaret, neque ipsum tunc ullo modo poterim agnoscere. Eundem summum Dominum, & supremum Angelorum, quem secum adducebat, sequebatur innumerabilis exercitus Beatorum Spirituum, & Sancti Patriarchæ Religiosorum Ordinum, de quibus mihi Divina Majestas ante paucos dies dixerat, quòd me jamhi, jam alij essent frequentius visitaturi.

Accessit verò istud magnum spectaculum, prædicto modo, quàm proximè ad locum, in quo eram. Dominus se constituit è regione mei, & is supremus Angelus ad meum latus sinistrum, cum incredibili mea admiratione ac verocundia. Divina Majestas me derepentè secum univit, per quendam præsentiam sui Divini Esse tam vivacem, tam arcanam, & penetrativam modum, ut multò magis existerem in eo immenso Esse, quàm in me ipsa, adeò ut me nec imbecillitas naturæ, neque acciti dolores, qui ex mira Dei dispositione in omni suo perseverabant vigore, possent ab hac æthiissima unione separare, ipsa-que ullatenus impedire. Hæc tantopertentè invalescebat, meque stringebat, ut me absque dubio existimarem mortuam, & meam animam esse in manibus Dei. Quando autem aliquantum ad me revertebat, fiebat id modo tam extraordinarium, ut revera possem judicare, me resuscitatum. Ista visio duravit diu, atque dum hoc ten-